• NOTE • COMENTARII • ÎNSEMNĂRI •

ETAPA INAUGURALĂ A RETURULUI, O ETAPĂ AGITATĂ

• NOTE • COMENTARII • ÎNSEMNĂRI •

COMBATANTELE ÎN ANTITEZĂ

Semnatarul comentariului atenționează că opiniile de față asupra derbiului de la Arad nu au pretenția de verdict, privind evoluția celor două combatante. Returul abia a început și nu este exclus (vai, de câte ori nu s-a întîmplat așa!) ca în evoluțiile viitoare, U.T.A. și Rapid să urce sau să coboare pe scara aprecierilor.

Unii sînt tentați să taxeze acest rezultat de egalitate al bucureștenilor drept o surpriză. Statistic, argumentînd, lucrurile nu stau chiar așa. Iată succint bilanțul ultimelor opt întîlniri directe:

U.T.A.	8 2 4 2 8—7	8 puncte
RAPID	8 2 4 2 7—8	8 puncte

Deci, rivalitatea dintre cele două formații, se poate spune că n-a fost tranșată în favoarea uneia, fie că a jucat acasă sau în deplasare.

Ce a relevat însă partida de duminică? Înainte de a schița, cît de cît elementele necesare unor puncte de vedere am să reproduc din minusculul program arădean o fugară caracterizare, deloc lipsită de interes : **„Azi se înfruntă două concepții deosebite de joc. U.T.A. aduce în teren luciditatea și realismul său caracteristic. Rapidul, vine cu o apărare solidă, cu o inaintare care acționează pe zile, capricioasă deci, ca de altfel întreaga echipă...”** Autorul acestor aprecieri, spunea niște adevăruri. Ei bine, lucrurile n-au mai stat așa în ce privește echipa gazdă. Ea, nu numai că ne-a relevat lipsa de luciditate, de realism și de inventivitate elegantă în joc, dar s-a comportat în arenă, mai ales în prima repriză, ca o formație lipsită de inițiativă, exact... ca boxerul care așteaptă în colțul ringului pumnii adversarului.

ARAD

Categoric, U.T.A. n-a mai semănat cu cea din tur cînd galopa cu nonșalanță spre reușite. **În rona fundașilor centrali scîrțîie ceva ; la mijlocul terenului sincronizările corecte au apărut la intervale destul de mari** (în partea a doua a jocului), **extrema au demonstrat și ele o supărătoare notă de individualism excesiv.** Și doar cu **Vidac, Popovici, Broșovschi** și **Domide**, aproape de valoarea lor, să recunoaștem că e prea puțin. În atari condiții, forța de penetrație a atacurilor, de finalizare a fazelor construite cu cazna nu a mai avut gradul de periculozitate necesar.

La cauzele care au frînat-o pe U.T.A. de a da replica obișnuită trebuie să adăugăm fără discuție **maniera de joc lejeră și deloc inclinată spre defensivă betonată a giuleștenilor. Siguranța și decizia compartimentului defensiv, jocul la interceptie al acesteia, în care Boc a excelat, travaliul mijlocașilor ca și combinațiile în viteză ale liniilor de atac din care Neagu și Daniel Ene și-au creat situații clare de gol, iată atîtea argumente decisive care te fac să caracterizezi evoluția teamului feroviar ca cea mai bună din actualul campionat.** Edificatoare a fost la aceastâ echipă tenacitatea ei de a-și juca șansa pînă în ceț minut 90, de a nu părăsi terenul învinsă, pe nedrept-as spune dacă s-ar fi întîmplat așa.

Dar, amintindu-mi de cîte ce autorul rîndurilor din program spunea despre Rapid nu vreau să întind coarda prea mult. Un singur lucru este cert. La Arad, în meciul cu U.T.A., rapidiștii s-au prezentat bine pentru prima etapă. Fazele bune de fotbal oferite publicului local, finișul irezistibil al echipei l-au făcut în sfîrșit și pe **Bazil Marian** să-și descreștească fruntea și să exclame, în final, la cabinet „Bravo băieți ! Vedeți că se poate tot mai mult ?”.

Stelian TRANDAFIRESCU

AR FI FOST NEFIRESC...

Ne obișnuisem să-i vedem pe jucătorii de la Sport Club, chiar și atunci cînd evoluau în deplasare, acționînd deschis și spectaculos, atacînd pe un front larg în dorința de a înscrie goluri. O asemenea manieră de joc le-a adus satisfacția unui mare număr de puncte obținute pe teren propriu, unde băcăuanii s-au arătat imbatabili.

În meciul de la Pitești, s-a văzut clar chiar de la primele schimburi de mingi, prin așezarea în teren a jucătorilor săi, că **Sport Club a lăsat intențiile ofensive pe planul al doilea, uneori chiar abandonîndu-le.** Singurul pion avansat, dar izolat, menținut în permanență la limita ultimului apărător, a fost Rugubei. Sporadic, în sprijinul golgeterului echipei a apărut și Dembrovschi, jucător cu mare rază de acțiune, dar retras undeva la nivelul mijlocașilor. Și cele două extreme, Pană și Sorin Avram, au făcut risipă de energie dar s-au găsit tot timpul în propria jumătate de teren, marcîndu-i strict... pe ofensivii fundași adverși Pigulea și Ivan II. Extremele băcăuane au jucat atît de retras, încît în min. 75 Sorin Avram a avut o intervenție salutară, la un șut periculos

PITEȘTI

expediat de Jercan și respins de Ghiță, degajînd mingea din interiorul careului mic, cînd poarta era goală. Iată deci, cum **s-a renunțat la posibilitatea ofensivă a extremelor, tocmai a acelor jucători care prin posturile ce le ocupă în formație, prin pătrunderile pe laturile terenului devin oamenii cei mai periculoși pentru apărarea adversă. O asemenea tactică este falimentară și de rarе ori are șorți de izbîndă.** Din această cauză — și este semnificativ faptul — jucătorii de la Sport Club n-au reușit să suteze **decît de două ori pe spațiu porții** apărate de Stan, din totalul celor **patru șuturi** expediate în decursul întregului meci !

La rîndul lor, piteștenii — care și-au luat măsuri de precauție, retrăgîndu-l pe Barbu în spatele lui Vlad — au dat rîu liber fundașilor laterali, infiltrați alternativ în atacul și așa foarte activ, pînă la limita zonei de finalizare, acolo unde au intrat în combinații cu coechipierii înaintași. Cu toate acestea, n-a lipsit mult ca tactica distructivă a băcăuanilor să dea roade. Pregătirea fizică dublată de o mare doză de voință le-a permis oaspeților să se apere cu multă străsnicie, mai ales după golul egalizator înscris de Dembrovschi. Abia spre finalul partidei, după o greșeală de plasament a lui Catargiu și iscusita execuție tehnică a lui Marian Popescu, s-a profilat victoria argeșenilor.

Ar fi fost nefiresc ca băcăuanii să plece cu un punct de la Pitești într-o partidă în care s-au făcut prezenți în atac numai prin străduințele lui Rugubei

Gheorghe NERTEA

PITEȘTI. Dobrin în acțiune ! Sînăuceanu și Velicu au fost depășiți. Poarta băcăuanilor este din nou amenințată

Foto : V. BAGEAC

ECHIPA ETAPEI

• VIDAC
• STOICA • BOC • VLAD • POPOVICI
• DINU (Dinamo) • MARIAN POPESCU
• UIFALEANU • DEMBROVSCHI • MULȚESCU • JERCAN

DOUĂ MODIFICĂRI DE FORMAȚIE ȘI O INIȚIATIVĂ PERSONALĂ AU DECIS VICTORIA

Cînd Stefănescu s-a arcuit ușor, în minutul 37, relușînd spre poarta Universității, impecabilă centrare a lui Dumitriu III, 20 000 de spectatori au și văzut mingea în gol. Bovitura de cap n-a fost însă perfectă și tabela de marcaj nu s-a modificat. Mulți dintre cei prezenți la meci începuseră să creadă totuși — încă din min. 3 — că Steaua va învinge din nou la Craiova (a cîngea va repeta istoria acelui 2—0 din toamna campionatului trecut.

Istoria nu s-a repetat însă. Și nu

CRAIOVA

s-a repetat, pentru că după pauză, **Steaua a sacrificat raidurile ei periculoase spre poarta lui Papuc în favoarea unei defensive totale** (numai Vigu a trimis, în repriza secundă, de trei ori zeci de metri în aut !), **lăsîndu-se — de voie, de nevoie (mai ales) — dominată copios. Insuficiența capacitatea de efort a mijlocașilor, constituie se pare, în prezent, marea și dificila problemă a echipei care**, spre finalurile meciurilor, îi joacă fesa după fesă.

Dar, istoria succesului din turul campionatului trecut nu s-a mai repetat și dintr-un alt motiv. **Dorința de victorie a craiovenilor a fost atît de mare,** încît întreaga echipă, fără nici o excepție, a luptat exemplar, a reconstruit cu migală fiecare atac distrus, a încercat în fel și chip să străpungă sistemul defensiv al Stelei, asediindu-l minute în șir cu careul bucureștenilor. În repriza secundă, studenții au conceput 32 de acțiuni ofensive, 14 terminate cu șuturi la poartă. Totuși, timpul se scurgea în favoarea echipei unul V. Stănescu și Gh. Constantin. Și egalarea nu mai venea...

Lucrurile au început însă să se lămurească în ultima parte a reprizei secunde. Două modificări de formație (intrarea în joc a lui Ivan, în locul lui Donose, și revenirea lui Tărălungă pe postul lui, de extremă stîngă) și o inițiativă personală (avansarea lui Deselnicu tocmai ca... vîrf de atac !) au conferit lucidităte și vigoare sporită acțiunilor ofensive. Ivan a schimbat continuu direcția atacurilor, Tărălungă l-a „întors” de cîteva ori pe Sătmăreanu, nr. 7 al craiovenilor aflîndu-se la originea celor două pase din care s-au marcat golurile. Dar, nu trebuie uitat că, în ultimul sfert de oră al meciului, Deselnicu a stat ca un cui înfipt în inima apărării Stelei, devenind periculos ei cel mai de temut. De altfel, el a și înscris golul victoriei de pe poziția celui mai avansat atacant al studenților. Îl criticăm deș — și pe drept — pe Deselnicu pentru ieșirile lui necontrolate. Adesea ori uităm însă că el este și rămîne un mare sufletist al studenților, un jucător care nu-și dramuiește eforturile în timpul meciurilor, luptînd exemplar, pînă la epuizare, pentru culorile Universității. Cum a făcut-o și duminică !

Laurențiu DUMITRESCU

CRAIOVA. Tărălungă — autorul paselor din care s-au marcat cele două goluri ale craiovenilor — în dispută pentru balon cu Smarandache

Foto : V. POPOVICI

DIN VICTIMĂ SIGURĂ, ADVERSAR REDUTABIL

Asemenea celor 8 000 de bucureșteni, iubitori ai fotbalului, care duminică au înfruntat frigul pătrunzător, ne-am deplasat și noi spre stadionul din șos. Ștefan cel Mare pentru a vedea, în primul rînd, la jucru formația campioană. Precum scriam și în avanscronică, echipei

BUCUREȘTI

Dinamo i se oferea posibilitatea, din startul returului, ca în compania „lanternei” să-și adjudece cele două puncte puse în joc și, pe-ntru orice eventualitate — să-și rotunjească golaverajul.

În teren, însă, calculele hîrtiei au rămas simple... calcule, întrucît superioritatea — acceptată de plano — a dinamoviștilor bucureșteni s-a manifestat în teren numai din punctul de vedere al dominării teritoriale.

De ce n-au mers lucrurile la Dinamo în această partidă în care credem, nină și cei mai înflăcărați suporteri ai feroviarilor din Cluj au jucat la Pronosport 1 solist ?

După părerea noastră, pentru simplu motiv că, deocamdată, Dinamo nu s-a prezentat, cît de cît, omogenă. Pentru linia mediană, acolo unde trebuie să prelucreze „obuzele” necesare „tunarilor”, o explicație a lipsei de sincronizare am găsi-o în reapariția (cînd și cînd..) pe post de mijlocaș dreapta a lui Sătmăreanu II ; dar pentru linia I nu prea găsim circumstanțe atenuante. Pentru că, oricît ne-am afla la începutul de sezon fotbalistic, unui atac care a mai jucat, deseori, în formula prezentată duminică, în cea mai mare parte a jocului (Sălceanu — Dorin Popescu — Dumitrache — Lucescu), nu i se poate tolera faptul **DE A NU FI REUȘIT MĂCAR O SINGURĂ COMBINAȚIE DE ȘAH MAT ÎN CAREUL ADVERS.** Să-și fi subestimat, la început, Dinamo pînă într-atît adversarul, pentru ca apoi, intrînd în criză de timp, să-și fi pierdut din luciditate ? E posibil...

Cert este că cei care au venit la teren să urmărească formația campioană, avizi să asiste, în același timp, și la un festival de goluri, au avut în cele din urmă surpriza s-o vadă pe... C.F.R. Cluj. Din victimă sigură, codașa clasamentului, la ora aceea, s-a transformat, pe parcursul disputei, într-un adversar redutabil pentru dinamoviști, anunțînd, de pe acum, un sezon superior precedentului pe planul evoluției și al rezultatelor. Duminică, cel puțin, echipa lui dr. C. Rădulescu și a lui Laurențiu Munteanu a demonstrat ORIENTARE DE ANSAMBLU ÎN JOC (în funcție de adversar și de locul de desfășurare a meciului), ORGANIZARE ADECVATĂ ÎN TEREN (1—4—1—2—3, cu folosirea judicioasă a lui Cojocaru în rol de „libero” în fața „centralilor” Dragomir și Penzeș), O MARE PUTERE DE LUPTĂ, grație unei bune pregătiri fizice și, în sfîrșit, ca o consecință, MOBILITATE și varietate în cele două mari momente ale jocului, de apărare și de atac. Ar mai fi de spus, că **arma predilectă a ofensiva clujenilor** a fost **contraatacul**, cu care, puțin a lipsit, ca în două rînduri, să nimerească plasa porții lui Constantinescu.

Una peste alta, am văzut în C.F.R. Cluj o echipă deloc impăcată cu soarta care l-a hărăzit-o prima parte a turneului, pusă pe fapte mari în sezonul care a început...

Gh. NICOLAESCU

ARBITRII ETAPEI A 17-a

Craiova: P. SOTIR — București
RATANĂ — Carei ;
o : C. NITESCU — Sibiu (la ti-
FĂ — Ploiești);
ul: C. PETREA — București (la
PEANU — Beclean);
NCA — București (la tineret —
d);
: M. BADULESCU — Oradea
PUIA — București);
„U” Cluj: C. CHEMIGEAN —
erve: I. CIOLAN — Iași);
arul: O. ANDERCO — Satu
ve: : C. PRUSAC — Botoșani);
CURSARU — Ploiești (la tine-
— se dispută în ziua de 17

UN NOU „FAVORIT AL TRIBUNELOR” ?

În țara cărbunelui, timp de două campionate, Ion Constantin a fost marele favorit al tribunei. „Pleșnvul” din Paring îngenunchiase atîția fundași și portari, la Petroșani și aiurea, și stilul său spectaculos îi crease o aureolă. În vara ce-a trecut, însă, Ion Constantin a părăsit Jiul, în favoarea Stelei, și echipa minerilor a rămas, parcă, fără culoare și personalitate în atac. Prin forța împrejurărilor, Jiul își declarase vacant postul de solist al ofensivei și nici nu prea existau premise pentru recompensarea valorilor Libardi și Naidin se aflau la o cîrșă cînd nu se mai poate depăși nivelul cu care au obișnuit tribunele. Peronescu intrase în conflict cu echipa și plecase la Cugir, iar noile achiziții erau niște adolescenți, fie refuzați de o echipă de tineret a Stelei (Multescu și Cligore), fie jucători din Divizia C (Stoian și Fagaș).

Dar, spre sfîrșitul turului acestui campionat, tot mai mulți dintre cei care au văzut Jiul jucînd, au început să vorbească insistent de un talent nebănuit : ex-bucureșteanul Multescu. Vicepreședintele clubului Jiul, Mircea Pascu, mărturisea la sfîrșitul perioadei de pregătiri că Multescu a început să fie elementul de culoare din linia ofensivă a minerilor, linie recomandată de tinerețe și elan.

În numele acestor antecedente favorabile, l-am urmărit în mod special pe Multescu, duminică, în partida cu orădenii. Bălatul acesta,

PETROȘANI

de 20 de ani împliniți în noiembrie, are ceva din abilitatea marilor tehnicieni, și are un simț tactic deosebit, știind să scoată din dispoziție oamenii puși să-l urmărească pe celălalt „vîrf”, Stoian. Dar ceea ce impresionează în primul rînd la el, spre deosebire de predecesorul său, Ion Constantin, este marea mobilitate în teren. Duminică l-am văzut pe Multescu pe meterezele redutei adverse, creînd cîteva ocazii șoc (din una s-a și marcat), dar și în fața propriului careu ajutînd defensiva. Multescu n-a făcut duminică cel mai bun joc al său la Jiul (sau în Divizia A !), și nici nu putea face așa ceva din moment ce în ultimele patru zile a suportat durerile unei infecții și a unei intervenții chirurgicale la buza superioară.

Duminică, în pauza meciului, pițin speriat de cei trei „jandarmi” ai Crișului care-l urmăreau cu schimbul (Cociș, Lucaci și Bule), Multescu și-a întrebat antrenorul : *„Ce să fac cu ei, că mă urmăresc mai rău decît umbra ?”*. Eugen Iordache l-a privit parcă mirat, parcă pițin contrariat : *„Cum ce să faci?! Să joci, să încerci prin toate viclenițile să scapi de ei. Pînă acum ai fost un necunoscut; de acum au început apărările să știe de tine și te vor păzi strașnic. Acum să vedem cum te descurci !”*.

... Duminică la Petroșani, am auzit tribunele scandînd numele lui Multescu. Valea Jiului are un nou favorit ! Dar cîtă trudă și seriozitate îi trebuie pînă va urca pe soclul celebrității ...

Mircea M. IONESCU

O FALSĂ OPOZIȚIE

Nu de puține ori, publicul încrîncinează, chiar cu vehemență, pragmatismul afișat de unele echipe cînd, pentru obținerea unei puse în joc, pentru atingerea scopului propus (care, în deplasare, poate fi un „draw”), renunță deliberat la spectacol, la artificii. Omul din tribună, înfierbîntat, este tentat atunci să pună semnul egalității între organizarea neiguroasă și antijoc. Uneori, chiar și jucătorul aflat în postură de spectator (evident nu cel al propriei echipe...) ratiopează în același mod. Recent, Lucescu a declarat — într-un comentariu la televiziune — că nu i-a plăcut jocul calculat al echipei Tottenham, la Arad.

Se subînțelegea aici aceeași falsă opoziție între estetismul și pragmatismul unui meci. Iată, de pildă, evoluția echipei A.S.A. Tg. Mureș în... Constanța. Tinerii elevi ai lui

CONSTANȚA

de a precipita acțiunile. Așa cum a subliniat după joc și antrenorul Farului, Robert Cosmoc, echipa mureșeană **a dovedit *suplețe și eleganță*, cea din urmă amprentă conținînd și sportivitatea cu care a contribuit alături de gazde, la desfășurarea decsebit de corectă a întîlnirii.**

Dacă aceste atribute nu sînt susținute însă de armătura fireacă a unei echipe, capacitatea ofensivă, evoluția rămîne în sfera „artei pentru artă”. Evident, nu putem reduce totul la goluri (există și partide acerbe, de luptă eroică și corectă, terminate cu scorul de 0—0), dar tendința ofensivă, care dă accent meciului, nu se poate exprima numai PÎNĂ în preajma suprafeței de pedeapsă. Jucătorii mureșeni au plimbat mingea cu abilitate și eleganță, dar *au tras în noudzeci de minute un singur șut pe spațiul porții lui Ștefănescu.* Și doar întîmplarea le-ar fi putut aduce modificarea tabelei de marcaj, care, în final, afișa un zero... elegant

Bone, consecvenți cu ei înșiși (în clasamentul punctelor obținute în deplasare, A.S.A. a ocupat la încheierea turului un grăitor loc secund) au abordat partida cu Farul *fără trac, fără crispare, menținîndu-se într-un permanent echilibru între compartimente și păstrînd aceeași elegantă desfășurare în teren*, în pofida încercării gazdelor

Paul SLĂVESCU

POLITEHNICA PARE O ECHIPĂ REGĂSITĂ

În acest campionat, Politehnica Iași este prima formație (clujenii doresc, desigur, să fie și ultimii care a reușit să stopeze veleitățile de „două puncte” ale „șepcilor roșii” pe gazonul de acasă. Fotbaliștii obișnuiți să guste numai din cupa victoriei pe stadionul de sub Dealul Feleacului, au prițepput greu, după consumarea evenimentului, această realitate. După meci, în cabina clujeană, plutea pe undeva sentimentul penibil că, într-adevăr, de data aceasta echipa n-ar fi meritat cununa de învingătoare.

Un lucru este cert : ambele echipe n-au mai semănat cu ele înșele. **Studenții clujeni au evoluat mai slab decît ne așteptam și decît se așteptau, Politehnica Iași a jucat mai bine decît ne obișnuise.**

Dispuși să acordăm circumstanțe atenuante primilor (meci greu de cupă, joia premergătoare etapei de campionat, sincopă firească de formă sportivă în viața oricărei echipe de fotbal), fenomenul ni se pare simptomatic doar pentru a doua echipă. Ne bazăm afirmația pe constatarea evidentă că **Politehnica Iași a demonstrat la Cluj o manieră de joc foarte apropiată de etalonul fotbalistic din zilele ei bune, ale trecutului campionat : apărare fermă, activitate laborioasă la mijlocul terenului, știința contraatacului precis, fulgerător, finalizat cu șut la poarta adversarului.** Cu alte cuvinte, ieșenii ni s-au părut o echipă regăsită, dornică să-și coplece profilul ei cel mai frumos, capabilă să se reintegreze în matrița care i-a adus odinioară cele mai multe satisfacții. Și sîntem tentați să-i acordăm credit în plus, cu atît mai mult cu cît din formație au lipsit două piese de rezistență (Cuperman și Moldoveanu), suplinite duminică cu incontestabil succes de

CLUJ

către Marica și Dănilă. Primul, cel puțin, s-a sincronizat perfect cu Bupulescu și amîndoi au dus la bun sfîrșit numeroase contraatacuri într-o exprimare fotbalistică cunoscută de multă vreme în mijlocul echipei tui Mărdărescu („un-doi”-uri derutante, demarări continui, acțiuni individuale pe traseul cel mai scurt spre poarta din față).

Ion CUPEN

SOARTA „MINIATACULUI”...

Urmăream duminică, la Ploiești, cumplita zbatere a înaintașilor petroliști, angajați în înegale dueluri cu masiva apărare brașoveană, stăpînă de dorința să marcheze golul atît de necesar Petrolului în lupta pentru un loc în Divizia A (a toamnă, miniatacanții ploieșteni se loveau ca de o stîncă de „zidul” — Ivăncescu — Jenel — Olteanu — Rusu, se... risipeau, se... repezeau din nou în el, cu mai multă convingere, dar cu aceeași nereușită...

Acest șoc disproporționat avea să se repete, de zeci de ori, pînă la sfîrșitul partidei, rezultatul lui fiind exprimat în cifrul cel mai convingător de scorul meciului, 0—0.

Datele spinoasei probleme a echipei ploieștene — și nu numai a ei — nu s-ar fi schimbat nici în cazul unei (posibile) victorii a gazdelor, ele rămînînd aceleași, adică : **4 atacanți — Doru Nicolae, Moldovan, Grozea, Florea — cu gabarit de juniori (nu prea dezvoltați nici ei), cu o greutate totală cu puțin peste 200 kg, în luptă cu apărările Diviziei A.** Cu masivele (în general) apărări din campionatul nostru.

Extinzînd-o la sfera fotbalului internațional, tema „miniatacului” pe-Oană și-a propus (cu drept temeiu s-o reclădească din temelii, nu putem să nu evocăm cîțiva înaintași de marcă ai acestui club — ca **Zaharia, Bacleș, Dridea, Babone** etc — atacanți de **tip mult mai modern** formați cîndva de antrenorul ploieștean.

Marius POPESCU

PLOIEȘTI. Adamache blochează temerar balonul în picioarele atacantului Moldovan

Foto : S. BAKCSY

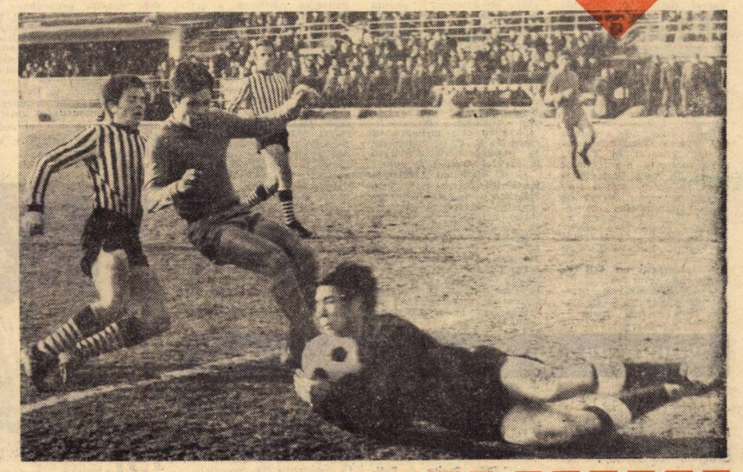

QUO VADIS, DINAMO ?

(Urmare din pag. 3)

tiv decît să se afle în prima reprezentativă a României?

Părăsind acest ciudat teren dinamoviști, putem afirma că, în ansamblu, în pofida intemperiilor — frig, chiar ger, vînt și zăpadă — și a terenurilor improprii, nivelul întîlnirilor din prima etapă a campionatului a fost satisfăcător, solicitările pot fi socotite maxime, rezistența în creștere, dacă ținem, mai ales, seama de perioada necompetițională de iarnă. Dureros este că excepțiile de la această regulă ne-au fost furnizate de Steaua și U.T.A. — adică tocmai de echipele care ar fi trebuit, avînd în vedere calendarul lor competițional cunoscut, să aibă la inaugurarea campionatului cel mai bun potențial dintre toate cele 16 echipe. Și n-a fost așa, din motive care țin tot de educație și hărnicia pregătirii.

Ca de obicei, și în etapa inaugurală, gazdele și-au luat „partea leului” : cinci victorii, au înscris 10 goluri, oaspeții doar 4. Echipele gazdă au șutat de 115 ori la poartă, din care de 49 de ori pe spațiul porții, iar oaspeții doar de 65 de ori (26 pe poartă). Raportul de cornere a fost de 69—27. Deci, aproape totul în favoarea aceloraași gazde, cu realizări apropape duble față de oaspetele lor, dacă luăm în considerare ansamblul etapei. Pe o asemenea urzeală se țese, de obicei, canavaua unei etape, cu prea puține variații.

Este interesant să arătăm, odată cu începutul returului, cum se transează rivalitățile bilaterale într-un campionat, cum au fost împărțite punctele după consumarea unui joc dublu, tur-retur. Nici una din echipe nu a cucerit de la rivala sa toate cele patru puncte puse în joc. TREI PUNCTE și-au adjudecat : Farul, Universitatea Craiova, Steagul roșu, Dinamo și Jiul. Și-au împărțit frățește cîte DOUĂ PUNCTE: F. C. Argeș, Sport Club Bacău, U.T.A., Rapid, Universitatea Cluj, Politehnica Iași, AU PIERDUT CÎTE TREI PUNCTE : Petrolul, A.S.A. Tg. Mureș, Steaua, C.F.R. Cluj și Crișul, mulțumîndu-se, deci, numai cu cîte un punct.

Dar, returul n-a dat decît în primul clocot. Ne așteaptă încă 14 etape de fierbere continuă și prima dintre acestea — etapa a XVII-a — programează (vineri și duminică) două întîlniri de mare atractie, ambele la București: Steaua—U.T.A., (vineri în nocturnă) și Rapid—F.C. Argeș (duminică).

Ce frumos ar fi ca prin labirintul de jocuri internaționale importante, campionatul să urmeze un curs spectaculos și bogat în conținut, să fie un suport puternic pentru eventuale realizări de prestigiu !